

Arrest

**nr. 338 501 van 22 december 2025
in de zaak RvV X / VIII**

In zake: X

**Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat J. KEULEN
Koningin Astridlaan 77
3500 HASSELT**

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de minister van Asiel en Migratie

DE WND. VOORZITTER VAN DE VIIIste KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Albanese nationaliteit te zijn, op 25 april 2025 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de minister van Asiel en Migratie van 31 maart 2025 tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden (bijlage 20).

Gezien titel Ibis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking tot vaststelling van het rolrecht van 30 april 2025 met referentienummer X.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gezien de synthesesamenvatting.

Gelet op de beschikking van 18 september 2025, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 28 oktober 2025.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken I. CORNELIS.

Gehoord de opmerkingen van advocaat M. KIWAKANA, die loco advocaat J. KEULEN verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat L. ASSELMAN, die loco advocaten C. DECORDIER en T. BRICOUT verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Verzoeker treedt op 10 maart 2007 in het huwelijk met mevrouw E.D., erkend vluchteling in België. Actueel heeft mevrouw E.D. de Belgische nationaliteit. Tijdens dit huwelijk worden in 2016 en 2022 twee kinderen geboren.

1.2. Op 18 september 2008 wordt verzoeker in het bezit gesteld van een elektronische A-kaart, in functie van zijn echtgenote.

1.3. Op 5 september 2011 wordt verzoeker in het bezit gesteld van een elektronische B-kaart, geldig tot 1 september 2016.

1.4. Op 31 oktober 2015 delen de Zweedse autoriteiten België mee dat verzoeker in hun land werd veroordeeld voor verkeersovertredingen, rijden onder invloed en feiten van drugscriminaliteit, dat hij door hen op 2 juli 2014 werd uitgewezen en dat zij hem tot 2 juli 2022 seinden in het Schengeninformatie-systeem (hierna: het SIS) onder artikel 24 van de Verordening (EU) 2018/1861 van het Europees Parlement en de Raad van 28 november 2018 betreffende de instelling, de werking en het gebruik van het Schengeninformatiesysteem (SIS) op het gebied van grenscontroles (hierna: de Verordening (EU) 2018/1861). Zij vragen of België wenst dat zij de SIS-seining ongedaan maken of dat België overweegt om verzoekers verblijfstitel af te nemen. Zij maken er nog melding van dat verzoeker zich op diezelfde dag, 31 oktober 2015, aanmeldde bij de Sloveense grenscontrole met zijn paspoort en zijn Belgische verblijfskaart.

1.5. Op 23 november 2015 komt verzoeker aan op de nationale luchthaven van Zaventem, met een vlucht uit Tirana, Albanië. Hij wordt tegengehouden aan de grens, omdat hij door Zweden staat geseind in het SIS. Omwille van zijn geldige B-kaart en zijn huwelijk met een Belgische onderdaan wordt hij op 24 november 2015 toegelaten tot het grondgebied.

1.6. Verzoeker wordt op 3 december 2019 opgesloten in de gevangenis van Sint-Gillis na zijn uitlevering door Noorwegen en om zijn in dit laatste land opgelopen strafrechtelijke veroordelingen van 29 juni 2018 en 12 september 2018, voor de smokkel van 180 kilogram cannabis en verkrachting van een meerder-jarige, verder uit te zitten.

1.7. Op 20 april 2020 dient verzoeker een aanvraag in voor een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie, in functie van een van zijn minderjarige kinderen met de Belgische nationaliteit. Op 22 september 2020 beslist de gemachtigde van de destijds bevoegde minister tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden, omdat verzoeker door zowel Zweden als Noorwegen staat geseind ter fine van weigering van toegang tot het Schengengrondgebied en omdat geen zodanige afhankelijkheids-verhouding met zijn kind blijkt dat hem een afgeleid verblijfsrecht op grond van artikel 20 van het Verdrag betreffende de werking van de Europese Unie (hierna: VWEU) moet worden toegekend. Bij arrest van 16 februari 2021 met nr. 249 198 verwerpt de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) het tegen deze beslissing ingestelde beroep.

1.8. Op 19 april 2021 dient verzoeker een nieuwe aanvraag in voor een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie, opnieuw in functie van een van zijn minderjarige kinderen met de Belgische nationaliteit. Op 22 september 2021 beslist de gemachtigde van de destijds bevoegde staatssecretaris tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden, op dezelfde gronden als de vorige weigerings-beslissing. Bij arrest van 23 augustus 2022 met nr. 276 353 verwerpt de Raad het tegen deze beslissing ingestelde beroep.

1.9. Op 4 september 2021 richt verzoeker brieven aan de Noorse en Zweedse immigratiediensten om de inreisverboden op te heffen. De Noorse autoriteiten antwoorden op 29 oktober 2021 dat een verzoek tot nietigverklaring van de inschrijving in het SIS voor het Schengengrondgebied zonder toegang tot Noorwegen gebeurt wanneer een andere buitenlandse overheid hem een verblijfsvergunning verleent en dat de buitenlandse overheid vervolgens overeenkomstig artikel 25 van de Schengenuitvoerings-overeenkomst een verzoek dient te sturen naar de Noorse autoriteiten om de registratie te annuleren. Verder lichten de Noorse autoriteiten toe dat verzoeker voor een annulatie van de registratie in Noorwegen een aanvraag moet indienen bij de Noorse ambassade.

1.10. Op 2 september 2022 en op 4 oktober 2022 deelt verweerder aan verzoeker mee dat uit de SIS-databank blijkt dat hij nog steeds SIS-geseind staat door Noorwegen (artikel 24 SIS II). Hij staat niet langer SIS-geseind door Zweden.

1.11. Op 8 augustus 2023 dient verzoeker een nieuwe aanvraag in voor een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie, in functie van een van zijn minderjarige kinderen met de Belgische nationaliteit. De gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie beslist op 31 januari 2024 tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden. Bij arrest van 27 september 2024 met nr. 313 632 vernietigt de Raad deze beslissing, omdat verweerder naliel in het kader van deze aanvraag in de SIS-databank na te gaan of verzoeker nog steeds staat geseind voor weigering van toegang en verblijf. Op 31 maart 2025 neemt de gemachtigde van de minister van Asiel en Migratie een nieuwe beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden. Dit is de bestreden beslissing, die luidt als volgt:

“In uitvoering van artikel 52, §4, 5de lid van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt de aanvraag van een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie, die op 08.08.2023 werd ingediend door:

[...]

om de volgende reden geweigerd:

De betrokkene voldoet niet aan de vereiste voorwaarden om te genieten van het recht op verblijf van meer dan drie maanden in de hoedanigheid van familielid van een burger van de Unie.

Betrokkene vroeg op 08.08.2023 gezinshereniging aan in functie van zijn minderjarige zoon [K.A.] [RR. ...], Belgische nationaliteit, in toepassing van artikel 40ter van de wet van 15.12.1980.

Betreffende deze aanvraag werd eerder een beslissing genomen op 31.01.2024. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen vernietigde echter deze beslissing in beroep bij arrest 313 632 dd. 27.09.2024, waardoor heden een nieuwe beslissing dient genomen te worden.

Er dient, naast de voorwaarden conform artikel 40ter, ook aan nog andere voorwaarden voldaan te worden: enerzijds mag er op betrokkenes naam geen inreisverbod gelden, anderzijds mag er geen sprake zijn van een afhankelijkheidsrelatie van de referentiepersoon ten op zichte van de aanvrager in die zin dat het een afgeleid verblijfsrecht zou rechtvaardigen.

Uit nazicht van het dossier blijkt betrokkene op het moment van indiening van de aanvraag tot gezinshereniging het voorwerp uitmaakte van een inreisverbod genomen door de Noorse autoriteiten. Hij staat geseind als ontoegankelijk op het Schengengrondgebied (Art. 24 S.I.S. II). Betrokkene werd door Noorwegen (NO0003036972970) er fine van weigering van toegang gesignaleerd in de staten die partij zijn bij de Uitvoeringsovereenkomst van het Akkoord van Schengen, ondertekend op 19 juni 1990, hetzij omdat zijn aanwezigheid een gevaar uitmaakt voor de openbare orde of de nationale veiligheid, hetzij omdat hij het voorwerp heeft uitgemaakt van een verwijderingsmaatregel die noch ingetrokken noch opgeschort werd en die een verbod van toegang behelst wegens overtreding van de nationale bepalingen inzake de binnenkomst of het verblijf van de vreemdelingen.

In Noorwegen werd er op 04.02.2014 een DNA-hit vastgesteld op zijn naam voor een seksuele misdaad (verkrachting). Hij werd tevens veroordeeld tot gevangenschap voor het smokkelen van drugs (180kg cannabis) en werd voor deze feiten veroordeeld tot een gevangenisstraf van in totaal 8 jaar en 6 maanden.

Er kan uit het dossier niet blijken dat betrokkene het inreisverbod heeft gerespecteerd, noch kan blijken dat hij de opheffing van het inreisverbod zou hebben bekomen. Bijgevolg dient betrokkene gevolg te geven aan het inreisverbod en dient hij de Schengenzone te verlaten, minstens tot op het moment dat de opheffing van de het inreisverbod zou worden bekomen of dat de termijn van het inreisverbod werd gerespecteerd en betrokkene legaal kan terugkeren. In deze dient ook worden opgemerkt dat het inreisverbod bestaat en bindende kracht heeft met de betekening ervan, en dat de termijn van een inreisverbod bovendien pas begint te lopen vanaf de datum waarop betrokkene effectief het grondgebied van België heeft verlaten (arrest Ouhrami Hof van Justitie – C225/16 van 26.07.2017).

Uit het administratief dossier blijkt dat betrokkene vader is van twee Belgische minderjarig kinderen, [K. A.] [RR ...] en [K. A.] [RR ...]. Dit geeft hem echter niet automatisch recht op een verblijf. Overeenkomstig het Arrest van Hof van Justitie in de zaak C-82/16 van 8 mei 2018, dient beoordeeld te worden of er een zodanige afhankelijkheidsverhouding tussen betrokkene en zijn kind(eren) bestaat dat deze kan rechtvaardigen dat aan betrokkene een afgeleid verblijfsrecht zou moeten worden toegekend. Daarbij dient te worden benadrukt dat het loutere bestaan van een gezinsband tussen betrokkene en zijn kind(eren) niet kan volstaan als rechtvaardiging om aan hem een afgeleid recht van verblijf toe te kennen. Uit het administratief dossier blijkt nergens dat de moeder van de kinderen, [D. E.] [RR ...] niet in staat zou zijn om de dagelijkse, emotionele en materiële zorg (bijvoorbeeld wat betreft de huishouding en het levensonderhoud van de kinderen alsook het toezicht, de opvoeding en de opleiding) al dan niet tijdelijk, alleen te dragen; zij stond immers ook alleen in voor de zorgen van het andere kind, minstens sinds 01.04.2016 tot toekenning van het elektronisch toezicht aan betrokkene. Betrokkene zat immers sinds 01.04.2016 in gevangenschap, eerst in Noorwegen en na uitlevering op 3.12.2019 in België. Er werd elektronisch toezicht toegekend aan meneer (cfr. vonnis SURB dd. 28.12.2020). Evenwel kan geenszins blijken dat betrokkene inmiddels de voornaamste zorgdrager zou zijn over zijn kind(eren), noch dat deze gedwongen zouden worden het grondgebied van de Europese Unie te verlaten wanneer betrokkene zijn verplichting zou naleven om het grondgebied van België en van de Europese Unie te verlaten. Uit het dossier blijkt verder dat mevr. [D.] sedert 2004 ononderbroken in België heeft gewoond. Zij heeft de Belgische nationaliteit verworven op 15.06.2012. Nergens uit het dossier blijkt dat betrokkenes aanwezigheid onontbeerlijk is om zijn vaderschap te kunnen opnemen. Evenmin kan blijken dat betrokkenes aanwezigheid in België onontbeerlijk is opdat zijn kind(eren) verder zou(den) kunnen verblijven in België. De kind(eren) zijn nog voldoende jong zodat redelijkerwijze kan verondersteld worden dat zij zich makkelijk aan veranderende omstandigheden zal kunnen aanpassen. Betrokkene slaagt er niet in de bijzondere afhankelijkheidsrelatie te bewijzen. Er is ondersteuning allerhande (van medische tot opvang) in België waar mevr. [D.] evengoed gebruik kan van maken net als alle andere

inwoners van België om de kind(eren) alle kansen te bieden om hun ontwikkeling en welbevinden te vrijwaren.

Tot slot kan worden opgemerkt dat er evenmin sprake is van een financiële afhankelijkheid ten aanzien van betrokkene. Uit het dossier blijkt dat referentiepersoon in het verleden klaarblijkelijk financieel ondersteund wordt/werd door een derde persoon dewelke in de VSA verblijft. Er kan redelijkerwijs verondersteld worden deze steun ook kan verdergezet worden als meneer niet in België verblijft. Op één storting na dateren alle voorgelegde stortingen immers allen van 2018 en 2019. Er kan niet blijken dat deze ondersteuning heden een einde zou hebben gekend dan wel verderloopt of indien nodig niet opnieuw zou kunnen worden opgezet. Verder kan blijken dat mevrouw in staat is te werken en dus in het levensonderhoud van zichzelf en referentiepersoon te voorzien. Betrokkene kan verder contacten onderhouden. Niets sluit uit dat er een contactregeling kan worden getroffen, zoals geruime tijd ook bezoeken aan hem werden gepland in de gevangenis. Minstens tot op het moment dat hij het inreisverbod heeft gerespecteerd – of de opheffing zou hebben verkregen – en hij legaal kan terugkeren naar de Schengenzone en/of België. Voormelde redenering gaat ook op met betrekking tot betrokkene's echtgenote, mevrouw [D.]. Ook zij kan op die wijze contacten met betrokkene onderhouden, net zoals ze wellicht dienden te doen tijdens de gevangenschap van betrokkene in Noorwegen. Uit niets blijkt dat betrokkene's echtgenote of hun kind zelf lichamelijke of emotionele gezondheidsproblemen zouden kennen. Ook blijkt uit niets dat betrokkene of zijn echtgenote niet zelfstandig zouden kunnen functioneren. Zoals reeds eerder gesteld is betrokkene sinds 01.04.2016 ononderbroken opgesloten geweest in de gevangenis, eerst in Noorwegen, en dus ver weg van huis, en sinds 03.12.2019 in België. Sinds vermoedelijk december 2020 / januari 2021 (exacte datum van activatie is niet gekend) staat betrokkene onder elektronisch toezicht, maar dit impliceert niet dat er heden wel sprake zou zijn van een afhankelijkheidsrelatie zodat huidige beslissing niet zou mogen worden genomen. Het Hof van Justitie benadrukt bovendien in de zaak C-82/16 van 8 mei 2018 dat volwassenen in beginsel in staat zijn om onafhankelijk van hun familieleden een leven te leiden. Voor een volwassene is een afgeleid verblijfsrecht dan ook slechts in uitzonderlijke gevallen voorstelbaar, namelijk wanneer de betrokkene, gelet op alle relevante omstandigheden, op geen enkel wijze kan worden gescheiden van het familielid van wie hij afhankelijk is.

Tevens dient benadrukt te worden dat betrokkene's gezinsleven is ontstaan op een moment dat hij reeds onder inreisverbod stond, en hij zich dus bewust was of bewust diende te zijn van het feit dat hij onregelmatig in de Schengenzone verbleef. Bij het aangaan van dit gezinsleven was immers reeds duidelijk dat zolang het inreisverbod van kracht is er principieel géén mogelijkheid tot toegang of verblijf in de Schengenzone is. Betrokkene en zijn echtgenote konden er niet onwetend van zijn dat het voortbestaan van het gezinsleven in België op losse schroeven stond door het gedrag van betrokkene, en het stichten van een gezin in die zin al vanaf het begin precair was. Bovendien het feit dat de vrouw en de kinderen van betrokkene in België verblijven, kan niet worden behouden, aangezien betrokkene inbreuken heeft gepleegd die de openbare orde van het land schaden. Het recht op eerbieding van het privé- en gezinsleven niet absoluut is.

Op grond van het bovenstaande kan worden geconcludeerd dat uit niets blijkt dat de naleving van de verplichting voor betrokkene om het Belgisch grondgebied en van de Europese Unie te verlaten teneinde de opheffing of opschorting van het voor hem geldende inreisverbod te verzoeken, betrokkene's kind ertoe zou dwingen hem te vergezellen en dus eveneens het grondgebied van de Unie in zijn geheel te verlaten. Bijgevolg kan besloten worden dat deze beslissing wel degelijk kan genomen worden.

Om het verblijfsrecht als gezinslid te bekomen dient niet enkel voldaan te worden aan de voorwaarden van artikel 40ter van de wet van 15.12.1980, maar ook aan het recht tot binnenkomst in België (arrest van de Raad van State n° 238.596 van 09.08.2016). Betrokkene beschikt niet over dit recht, gezien hij op het moment van de aanvraag gezinshereniging nog steeds onder een inreisverbod staat dewelke noch opgegeven noch geschorst is door de Noorse autoriteiten en hij zich bevindt onder artikel 3, alinea 1, 5° van de vreemdelingenwet van 15.12.1980 en als zodanig in illegaal verblijf.

Betrokkene voldoet dan ook niet aan de vereiste voorwaarden van artikel 40ter van de wet van 15.12.1980 om het verblijfsrecht in België te verkrijgen op basis van gezinshereniging.

Het recht op verblijf wordt geweigerd aan betrokkene. Het AI van betrokkene dient te worden ingetrokken. Betrokkene dient de inreisverboden te respecteren".

2. Over de rechtspleging

Verzoeker heeft er voor geopteerd een synthesesmemorie neer te leggen. Overeenkomstig artikel 39/81, zevende lid van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet) doet de Raad uitspraak op basis van de synthesesmemorie behoudens wat de ontvankelijkheid van het beroep en van de middelen betreft.

3. Onderzoek van het beroep

3.1. Verzoeker voert in een eerste middel de schending aan van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen (hierna: de wet van 29 juli 1991), van de artikelen 40bis, 40ter, 47/1, 47/3 en 62 van de Vreemdelingenwet, van de formele en de materiële motiveringsplicht en van het zorgvuldigheidsbeginsel.

Hij vat dit middel in zijn syntheseseminarie samen als volgt:

“Dat in casu de motivering ontoereikend en onvoldoende nauwkeurig is;

Dat de bestreden beslissing onvoldoende de feitelijke en juridische overwegingen weergeeft waaraan zij ten grondslag ligt;

Dat verzoeker de schending van de motiveringsplicht inroept in samenhang met de zorgvuldigheidsplicht.

Dat de onjuiste en onvoldoende motivering immers samenhangt met het feit dat men niet met alle feitelijke gegevens die ter beschikking waren, heeft rekening gehouden.

Het zorgvuldigheidsbeginsel legt de overheid de plicht op haar beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te stoelen op een correcte feitenvinding. (RvS 2 februari 2007, nr. 167 411; RvS 14 februari 2006, nr. 154 954) Het respect voor het zorgvuldigheidsbeginsel houdt derhalve in dat de administratie bij het nemen van een beslissing moet steunen op alle gegevens van het betreffende dossier en op alle daarin vervatte dienstige stukken.

Dat verwezen wordt naar artikel 40bis, 40ter, 47/1 en 47/3 van de Vreemdelingenwet.

Dat verzoeker gezinshereniging heeft aangevraagd met zijn minderjarige zoon, die van Belgische nationaliteit is.

Dat verwerende partij stelt verzoeker op het moment van de aanvraag tot gezinshereniging het voorwerp uitmaakte van inreisverboden genomen door de Noorse autoriteiten, In de eerste beslissing werd ook vermeld dat er een inreisverbod zou zijn genomen door de Zweedse autoriteiten, doch na het arrest van de RvV werd dit niet meer vermeld in de tweede beslissing,

Hij zou heden geseind staan als ontoegankelijk op het Schengengrondgebied. In de initiële beslissing staat vermeld dat dit een duurtijd had tot 2 juli 2022, Verzoeker werd volgens verwerende partij door Noorwegen gesignaleerd ter fine van weigering van toegang in de staten die partij zijn bij de Uitvoeringsovereenkomst van het Akkoord van Schengen.

Aangezien verwerende partij zelf aangeeft in de eerste beslissing dat de inreisverboden slechts geldig waren tot uiterlijk juli 2022. Dat verzoeker dan ook niet begrijpt waarom verwerende partij stelt dat hij op het moment van indiening van de aanvraag voorwerp uitmaakte van een inreisverbod.

Verwerende partij heeft dit niet afdoende gemotiveerd, laat staat duidelijk gemaakt.

Verwerende partij heeft nagelaten deugdelijk onderzoek te voeren naar de inreisverboden en de looptijd ervan.

Dat verzoeker tevens verwijst naar rechtspraak die stelt dat verwerende partij verplicht is om het bestaan van een afhankelijkheidsverhouding te onderzoeken en om een belangenafweging te maken van het recht op een gezinsleven.

Dat dit onvoldoende is gebeurd en niet is gemotiveerd.

Dat niet alleen een afhankelijkheidsonderzoek moet gebeuren, maar ook dat er een belangenafweging gemaakt moet worden van het recht op een gezinsleven en het hoger belang van het kind, in het licht van de artikelen 7 en 24 Handvest van de Grondrechten (HvJ 8 mei 2018, C-82/16, K.A. e.a. t. België, 55 71 en 107).

Dat verwerende partij geen rekening houdt met het recht op een gezinsleven en het hoger belang van het kind.

Dat verwerende partij verwijst naar veroordelingen.

Dat verzoeker in de gevangenis heeft verbleven voor drugsfeiten en verkeersinbreuken.

Dat verzoeker op dit moment volop bezig is met zijn re-integratie in de samenleving. Hij heeft een arbeidsovereenkomst gesloten met [T.] BV.

Verzoeker heeft begeleiding gevolgd bij het Centrum voor Geestelijke Gezondheidszorg (CGG) en het Centrum Algemeen Welzijn (CAW).

Verzoeker heeft lessen Nederlands gevolgd en hij heeft het inburgeringstraject doorlopen.

Verzoeker wenst vooruit te kijken naar de toekomst en hoopt dat hij dit samen met zijn gezin kan doen.

Dat uit de bijgebrachte stukken blijkt dat verzoeker zijn best doet om bij te dragen aan de maatschappij.

Verzoeker meent dan ook dat deze veroordelingen niet mogen worden aangewend om zijn aanvraag tot gezinshereniging te weigeren.

Dat verzoeker de vader is van de referentiepersoon.

Dat er tevens een afhankelijkheidsverhouding is tussen verzoeker en zijn minderjarig kind.

Dat men rekening dient te houden met het belang van het kind.

Dat verzoeker verschillende bewijzen bijbrengt die deze afhankelijkheidsverhouding aantonen.

Hij toont aan dat hij al geruime tijd verblijft bij zijn echtgenote en zijn kinderen.

Dat duidelijk is dat uit deze afhankelijkheidsrelatie een afgeleid verblijfsrecht dient te volgen.

Dat verzoeker op vaste basis contact heeft met zijn kinderen sinds 2019. Dat hij eind december 2020/ begin januari 2021 opnieuw is ingetrokken bij het gezin. Dat de kinderen aldus gewoon zijn aan zijn aanwezigheid en dat het een grote schok zou zijn als hij plotsklaps uit hun leven zou verdwijnen.

Dat verwerende partij stelt dat de moeder van het kind grotendeels instaat voor de dagelijkse zorgen van de kinderen en dat het feit dat verzoeker in de gevangenis heeft gezeten hier de reden voor is. Dat dit echter niet correct is. Dat verzoeker altijd zijn zorgtaken heeft opgenomen wanneer hij hiertoe in de mogelijkheid was. Dat hij al meer dan 3 jaar inwoont bij zijn gezin.

Dat verwerende partij geen rekening houdt met deze gegevens.

Dat deze bovenvermelde beginselen worden geschonden in samenhang met artikel 40bis van de Vreemdelingenwet, artikel 40ter van de Vreemdelingenwet, artikel 47/1 van de Vreemdelingenwet, artikel 47/3 van de Vreemdelingenwet, artikel 62 van de Vreemdelingenwet en de artikelen 2 en 3 van de Wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen nu de bestreden beslissing besluit dat verzoeker noch afdoende heeft aangetoond dat zijn aanwezigheid onontbeerlijk is om zijn vaderschap te kunnen opnemen, noch afdoende te hebben bewezen dat er sprake zou zijn van een financiële afhankelijkheid ten aanzien verzoeker.

De zorgvuldigheidsplicht bij de feitenvinding vereist dat de verwerende partij slechts na een behoorlijk onderzoek van de zaak en met kennis van alle relevante gegevens een beslissing mag nemen (RvV arrest no 28.599 van 11 juni 2009, punt 2.4)

De bestreden beslissing bevat aldus geen afdoende motivering en komt tekort aan de zorgvuldigheidsplicht die men mag verwachten in elk concreet geval.”

3.2. In een tweede middel voert verzoeker de schending aan van artikel 8 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden (hierna: het EVRM), van de artikelen 40bis, 40ter, 47/1, 47/3 en 62 van de Vreemdelingenwet, van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991, van de formele en de materiële motiveringsplicht en van het zorgvuldigheidsbeginsel.

Hij vat dit middel in zijn synthesememorie samen als volgt:

“Dat verzoeker in casu de onder het eerste middel vermelde schendingen herneemt inzake de materiële motiveringsplicht en het zorgvuldigheidsbeginsel. Dat volledigheidshalve de betekenis van art. 62 Vreemdelingenwet en de artikelen 2 en 3 van de Wet van 29/07/1991 worden hernomen. Dat de schending van deze beginselen in casu moeten gezien worden in het licht van 8 E.V.R.M.

Dat aan dit familieleven op onrechtmatige en disproportionele wijze afbreuk wordt gedaan in verhouding tot het doel dat men nastreeft. Het gaat immers om het belang van de openbare orde, een nationaal belang dat niet mag raken aan de fundamentele rechten, in casu het fundamentele recht op een privé- en familieleven zoals bepaald in art 8 E.V.R.M., of Europese grondwettelijke principes zoals het gelijkheidsbeginsel en het non-discriminatiebeginsel.

Dat een inbreuk op art. 8 E.V.R.M. weliswaar toegelaten is als de maatregelen genomen zijn op basis van een grond voorzien door de wet, dit is echter niet het geval wanneer de bestreden beslissing duidelijk onregelmatig is en wanneer er ernstige redenen zijn om aan te nemen dat de verwijdering van de betrokkene een inbreuk op een fundamenteel recht zou uitmaken, in casu art. 8 E.V.R.M. of een inbreuk op de internationale en grondwettelijke normen zou uitmaken die superieur zijn zoals het gelijkheidsbeginsel en het beginsel van non-discriminatie.

Dat dit niet heeft geleid tot een ernstige en rigoureuze toetsing van de voorwaarden van art. 8 E.V.R.M.,

Dat men geen rekening heeft gehouden met het belang van het kind.

Dat aldus ten gevolge van de schendingen 8 E.V.R.M. in samenhang met de materiële motiveringsplicht en het zorgvuldigheidsbeginsel in samenhang met artikel 62 van de Vreemdelingenwet en de artikelen 2 en 3 van de Wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen de bestreden beslissing dan ook dient vernietigd te worden.”

3.3. In een derde middel voert verzoeker de schending aan van het redelijkheidsbeginsel.

Hij stelt in de synthesememorie als volgt:

“Er is sprake van een schending van het redelijkheidsbeginsel wanneer men zich tevergeefs afvraagt hoe het bestuur tot een dergelijke keuze is gekomen. Om het redelijkheidsbeginsel geschonden te kunnen noemen, moet men voor een beslissing staan waarvan men na lectuur ervan ternauwernood kan geloven dat ze werkelijk genomen is. Het is de taak van Uw Raad om het oordeel van het bestuur onwettig te bevinden wanneer de administratieve beslissing tegen alle redelijkheid ingaat doordat de door het bestuur geponeerde verhouding tussen de motieven en het dispositief volkomen ontbreekt. (R.v.St. n a 82.301 van 20/09/1999, RvV n o 43.735 van 25/05/2010, RvV n o 28.602 van 11/06/2009, punt 2.3 in fine en RvV n o 28.599 van 11/06/2009, punt 2.4 in fine)

Dat de motivering niet duidelijk is voor verzoeker, zeker wat betreft de inreisverboden.

Dat omwille van de behandelingsduur van zijn aanvraag er een algemeen gedoogbeleid dient te worden gevoerd ten opzichte van verzoeker.

Dat het redelijk voorkomt hem nu ook verder ongemoeid te laten.

Dat de wetgever verzoeker de mogelijkheid biedt om in casu nog een beroep in te stellen bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen.

Dat hij zodoende op zijn minst nu ook gedoogd dienen te worden in afwachting van de beslissing van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen.

Uit al de voorgaanden blijkt dat de bestreden beslissing niet juist of juridisch aanvaardbaar is en dat zij steunt op onjuiste, juridische onaanvaardbare en onwettige motieven en dat zij derhalve niet behoorlijk naar recht gemotiveerd is."

3.4. De middelen worden, gelet op hun verknochtheid, samen behandeld.

3.5. De uitdrukkelijke motiveringsplicht zoals deze voortvloeit uit de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 en artikel 62, § 2 van de Vreemdelingenwet heeft tot doel de bestuurde in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid de beslissing heeft genomen, zodat hij kan beoordelen of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt (RvS 25 september 2002, nr. 110.667; RvS 10 december 2002, nr. 113.439; RvS 17 mei 2005, nr. 144.471). De naleving van de genoemde plicht houdt evenwel geen verband met de inhoudelijke juridische of feitelijke correctheid van de tot uitdrukking gebrachte motieven (RvS 18 november 1993, nr. 44.948).

In bestreden beslissing worden de overwegingen in rechte en in feite die tot het nemen van deze beslissing hebben geleid overzichtelijk weergegeven. De gegeven motieven zijn pertinent en draagkrachtig. In de bestreden beslissing wordt zo vastgesteld dat verzoeker niet voldoet aan de voorwaarden voor een recht op verblijf van meer dan drie maanden als ouder van een Belgisch minderjarig kind overeenkomstig artikel 40ter, § 2 van de Vreemdelingenwet, nu hij het voorwerp is van een inreisverbod dat door de Noorse autoriteiten is opgelegd en ingevolge waarvan hij in het SIS nog steeds staat geseind voor weigering van toegang (en verblijf) op het Schengengrondgebied. Dit inreisverbod is volgens verweerder een grond om de verblijfsaanvraag te weigeren, nu hij tevens vaststelt dat er in hoofde van verzoeker geen sprake is van een zodanige afhankelijkheidsrelatie met zijn Belgische minderjarige kinderen en echtgenote dat hem een afgeleid verblijfsrecht zou moeten worden toegekend op grond van artikel 20 van het VWEU. Dit alles wordt wel degelijk ook concreet toegelicht door verweerder.

Bij lezing van deze motivering van de bestreden beslissing blijkt genoegzaam dat de inhoud ervan verzoeker het genoemde inzicht verschaft en hem aldus toelaat de bedoelde nuttigheidsafweging te maken. Verzoeker maakt ook niet concreet aannemelijk dat de motivering in rechte of in feite niet afdoende zou zijn. Hij merkt weliswaar op dat in de eerdere – vernietigde – beslissing stond te lezen dat de inreisverboden slechts een duurtijd hadden tot uiterlijk juli 2022 en dat hij bijgevolg niet begrijpt waarom verweerder thans stelt dat hij nog steeds het voorwerp is van een inreisverbod. Echter, uit de motivering van de bestreden beslissing blijkt duidelijk dat volgens verweerder verzoeker bij het indienen van de thans voorliggende aanvraag nog steeds stond geseind door Noorwegen als ontoegankelijk op het Schengengrondgebied. Dit motief volstond opdat verzoeker in staat kan worden geacht zich hiertegen met alle middelen van recht te verweren. Verzoeker kan ook worden geacht zelf kennis te hebben van de duurtijd van het hem door Noorwegen opgelegde inreisverbod en de vraag of hij al dan niet een opheffing of opschorting ervan heeft verkregen. De voorziene motivering maakt eveneens dat verzoeker kennis kan nemen van de concrete redenen die maken dat volgens verweerder het algemeen belang de bovenhand moet nemen op verzoekers gezinsbelangen, dit op een wijze dat hij in de mogelijkheid wordt gesteld zich met alle middelen van recht tegen de bestreden beslissing te verdedigen. Hij toont het tegendeel alleszins niet aan. Het doel dat met het bestaan van de formele motiveringsplicht wordt beoogd, is bereikt.

In zoverre verzoeker in de bestreden beslissing een verwijzing of toepassing leest van de artikelen 40bis, 47/1 of nog 47/3 van de Vreemdelingenwet, kan de Raad enkel opmerken dat hij zelf blijkbaar niet de moeite nam om de motivering van deze beslissing aandachtig te lezen. Er is immers helemaal geen sprake van een verwijzing naar of toepassing van deze wetsartikelen.

Een schending van de uitdrukkelijke motiveringsplicht zoals vervat in de aangevoerde wetsbepalingen, wordt niet aangetoond.

3.6. In de mate dat verzoeker overgaat tot een inhoudelijke kritiek op de motieven van de bestreden beslissing, wordt het middel onderzocht vanuit het oogpunt van de materiële motiveringsplicht.

De Raad is bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht niet bevoegd zijn beoordeling in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. Hij is bij de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij haar beoordeling is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet onredelijk tot haar besluit is gekomen (cf. RvS 7 december 2001, nr. 101.624; RvS 28 oktober 2002, nr. 111.954).

Het zorgvuldigheidsbeginsel legt de overheid verder de verplichting op haar beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te steunen op een correcte feitenfinding (RvS 2 februari 2007, nr. 167.411; RvS 14 februari 2006, nr. 154.954). Het respect voor het zorgvuldigheidsbeginsel houdt derhalve in dat de administratie bij het nemen van een beslissing moet steunen op alle gegevens van het dossier en op alle daarin vervatte dienstige stukken.

Verzoeker geeft allereerst aan te betwisten dat hij nog steeds geseind staat in het SIS voor weigering van toegang tot het Schengengrondgebied en stelt dat verweerder heeft nagelaten een deugdelijk onderzoek te voeren naar het Noorse inreisverbod en de looptijd ervan.

Het motief in de bestreden beslissing dat verzoeker nog steeds geseind staat in het SIS voor weigering van toegang (en verblijf) tot het Schengengrondgebied vindt echter steun in het administratief dossier. Zo blijkt hieruit dat verzoeker op 27 maart 2025 nog steeds door Noorwegen stond geseind met het oog op weigering van toegang en verblijf en dit op grond van de artikelen 24 en 25 van de Verordening (EU) 2018/1861. In het kader van de raadplegingsprocedure overeenkomstig artikel 27 van deze Verordening lieten de Noorse autoriteiten bovendien op 27 maart 2025 weten dat zij verzoeker op 8 januari 2019 een permanent inreisverbod hadden opgelegd omwille van zijn veroordelingen op 29 juni 2018 en 12 september 2018 tot gevangenisstraffen van respectievelijk zes jaar en zes maanden en twee jaar (of in totaal acht jaar en zes maanden) voor het smokkelen van 180 kilo cannabis en verkrachting (elektronische administratief dossier, stukken 193 en 194).

Verweerder heeft aldus in de bestreden beslissing correct vastgesteld dat verzoeker nog steeds het voorwerp uitmaakt van een door Noorwegen opgelegd inreisverbod en dat hij ingevolge dit inreisverbod nog steeds staat geseind voor weigering van toegang en verblijf op het gehele Schengengrondgebied.

Verweerder vermocht aldus nog steeds het door Noorwegen opgelegde inreisverbod dat geldt voor het gehele Schengengrondgebied tegen te werpen aan verzoeker in het kader van de voorliggende aanvraag.

Luidens artikel 1, § 1, 8° van de Vreemdelingenwet wordt het inreisverbod gedefinieerd als *“de beslissing die kan samengaan met een beslissing tot verwijdering en waarbij de toegang tot en het verblijf op het grondgebied van het Rijk of het grondgebied van alle lidstaten, met inbegrip van het grondgebied van het Rijk, voor een bepaalde termijn verboden wordt”*.

In het arrest K. A. (HvJ 18 mei 2018, K.A. e.a., C-82/16) heeft het Hof van Justitie van de Europese Unie (hierna: het HvJ) zich gebogen over het niet in aanmerking nemen van verblijfsaanvragen ingediend door familieleden van Unieburgers die het voorwerp uitmaken van een inreisverbod. In antwoord op een aantal prejudiciële vragen van de Raad heeft het HvJ gesteld dat de Terugkeerrichtlijn 2008/115, met name de artikelen 5 en 11 ervan, *“aldus [moet] worden uitgelegd dat zij zich niet verzet tegen een praktijk van een lidstaat die inhoudt dat hij een verblijfsaanvraag met het oog op gezinshereniging die op zijn grondgebied is ingediend door een derdelander, familielid van een Unieburger die de nationaliteit van die lidstaat bezit en zijn recht op vrij verkeer nooit heeft uitgeoefend, niet in aanmerking neemt op de enkele grond dat deze derdelander de toegang tot het grondgebied is verboden”*.

Het HvJ onderzoekt wél of artikel 20 van het VWEU zich verzet tegen de voormelde praktijk en het oordeelt dat dit inderdaad het geval kan zijn. Meer bepaald wordt gesteld *“dat artikel 20 VWEU aldus moet worden uitgelegd dat het zich verzet tegen een praktijk van een lidstaat die inhoudt dat een verblijfsaanvraag met het oog op gezinshereniging die op zijn grondgebied is ingediend door een derdelander, familielid van een Unieburger die de nationaliteit van die lidstaat bezit en zijn recht op vrij verkeer nooit heeft uitgeoefend, niet in aanmerking wordt genomen op de enkele grond dat tegen die derdelander een inreisverbod is uitgevaardigd, zonder dat is onderzocht of er een zodanige afhankelijkheidsverhouding bestaat tussen die Unieburger en genoemde derdelander dat de weigering om aan laatstgenoemde een afgeleid verblijfsrecht toe te kennen tot gevolg zou hebben dat de betrokken Unieburger feitelijk gedwongen is het grondgebied van de Unie als geheel te verlaten, zodat hem het effectieve genot van de voornaamste aan zijn status ontleende rechten wordt ontnomen”*. Indien dat het geval is, moet de lidstaat in kwestie het tegen de derdelander uitgevaardigde inreisverbod opheffen of schorsen, aldus het HvJ.

In het arrest K.A. worden verder een aantal richtsnoeren gegeven voor het voeren van het afhankelijkheidsonderzoek wanneer de betrokken Unieburger minderjarig is (punten 70-76). Uitgangspunt is dat het bestaan van een gezinsband tussen de minderjarige Unieburger en zijn ouder die derdelander is, of dit nu een biologische dan wel een juridische is, niet kan volstaan als rechtvaardiging om aan die ouder op grond van artikel 20 van het VWEU een afgeleid recht van verblijf op het grondgebied van de lidstaat waarvan het minderjarige kind onderdaan is, toe te kennen. Er moet, zoals reeds gesteld, een zodanige afhankelijkheidsverhouding bestaan dat het kind gedwongen zou zijn het grondgebied van de Unie te verlaten als de vreemdeling een verblijfsrecht wordt geweigerd. Bij de beoordeling of er sprake is van een dergelijke afhankelijkheidsverhouding, is het relevant wie het gezag over het kind heeft en of de wettelijke,

financiële en affectieve last van het kind berust bij de ouder die een derdelander is. Daarbij moet worden bepaald welke ouder de daadwerkelijke zorg over het kind heeft en of er een daadwerkelijke afhankelijkheidsverhouding bestaat tussen het kind en de ouder die derdelander is. In het kader van deze beoordeling houden de bevoegde overheden rekening met het recht op eerbiediging van het gezinsleven zoals dat is neergelegd in artikel 7 van het Handvest van de grondrechten van de Europese Unie (hierna: het EU-handvest), samen gelezen met de verplichting tot inachtneming van het in artikel 24, lid 2 van dit Handvest erkende hogere belang van het kind. De omstandigheid dat de andere ouder, wanneer deze een Unieburger is, echt in staat en bereid is om de dagelijkse daadwerkelijke zorg voor het kind alleen te dragen, vormt een relevant gegeven maar volstaat op zich niet om te kunnen stellen dat de vereiste afhankelijkheidsverhouding tussen de ouder-derdelander en de minderjarige Unieburger niet aanwezig is. Om tot een dergelijke vaststelling te komen moet, in het hoger belang van het kind, rekening worden gehouden met alle omstandigheden van het geval, met name de leeftijd van het kind, zijn lichamelijke en emotionele ontwikkeling, de mate waarin het een affectieve relatie met elk van zijn ouders heeft, en het risico dat voor het evenwicht van het kind zou ontstaan indien het wordt gescheiden van de ouder die onderdaan van een derde land is. Het al dan niet samenwonen van de ouder-derdelander met de minderjarige Unieburger vormt één van de in aanmerking te nemen relevante factoren om te bepalen of er tussen hen sprake is van een afhankelijkheidsverhouding maar is geen noodzakelijke voorwaarde daarvoor.

Zoals reeds werd geduid, luiden de determinerende motieven van de bestreden beslissing dat verzoeker nog steeds het voorwerp uitmaakt van een inreisverbod, dat het feit dat hij vader is van twee Belgische minderjarige kinderen hem niet automatisch recht geeft op verblijf, dat moet worden nagegaan of er sprake is van een zodanige afhankelijkheidsverhouding tussen verzoeker en zijn kinderen dat deze kan rechtvaardigen dat hem een afgeleid verblijfsrecht wordt toegekend op grond van artikel 20 van het VWEU en dat uit niets blijkt dat de naleving van de verplichting voor verzoeker om België en de Europese Unie te verlaten om de opheffing of opschorting van het inreisverbod te vragen zijn kinderen ertoe zou dwingen om hem te vergezellen en dus het grondgebied van de Unie te verlaten.

In dit verband stipt de Raad ook aan dat de thans voorliggende aanvraag reeds de derde aanvraag is voor de afgifte van een verblijfskaart als familielid van een burger van de Unie die verzoeker in de hoedanigheid van ouder van een Belgisch minderjarig indiende terwijl hij onder inreisverbod staat, en dit sinds zijn uitlevering door Noorwegen aan België in december 2019. De vorige aanvragen werden, op respectievelijk 22 september 2020 en 22 september 2021, afgewezen en dit op grond van dezelfde motieven, met name omwille van de vaststellingen dat verzoeker onder inreisverbod staat en dat geen afhankelijkheids-verhouding met zijn gezinsleden in de zin van artikel 20 van het VWEU blijkt. De door verzoeker tegen deze beslissingen ingestelde beroepen werden door de Raad telkens verworpen (zie feitenuitleenzetting). Deze arresten hebben kracht van gewijsde.

Zoals blijkt uit de voorgaande bespreking, staat verzoeker nog steeds onder een verbod van binnenkomst en verblijf op het Schengengrondgebied. Gelet op de eerdere weigeringsbeslissingen, diende hij er zich bij het indienen van de thans voorliggende aanvraag van bewust te zijn geweest dat hij een afhankelijkheidsrelatie in de zin van artikel 20 van het VWEU diende aan te tonen. Inzake zijn gezinsbanden legde hij bij zijn aanvraag evenwel enkel de geboorteakte van zijn jongste kind geboren in 2022 voor.

Verder legde verzoeker in het kader van de beroepsprocedure tegen de aanvankelijk genomen, maar later vernietigde beslissing inzake de huidige aanvraag de volgende stukken voor:

- een op 31 januari 2023 gedateerd nationaliteitsbewijs van zijn oudste kind geboren in 2016;
- een niet-ondertekende arbeidsovereenkomst voor bepaalde duur, met name van 18 september 2023 tot en met 7 februari 2024, alsook loonfiches voor de maanden september en oktober 2023;
- stukken van de VDAB inzake een individuele beroepsopleiding die teruggaan tot de jaren 2021 en 2022;
- bewijzen dat verzoeker in januari 2022 2 afspraken had bij het Centrum voor Geestelijke Gezondheidszorg (hierna: het CGG) en dat hij op 3 februari 2022 een intakegesprek had bij het Centrum Algemeen Welzijnswerk (hierna: het CAW);
- een uittreksel uit het vreemdelingenregister op zijn naam afgegeven op 18 mei 2022;
- een bewijs van wettelijke samenwoning op naam van zijn echtgenote afgegeven op 18 mei 2022;
- een attest van gezinssamenstelling op 8 juni 2021;
- stukken inzake gevolgde lessen Nederlands tweede taal en inburgering voor de jaren 2021 en 2022.

Dezelfde stukken legt verzoeker nogmaals voor in de huidige beroepsprocedure.

In de bestreden beslissing oordeelde verweerder dat zijn eerdere vaststellingen inzake de afwezigheid van een werkelijke afhankelijkheidsrelatie in de zin van artikel 20 van het VWEU nog steeds standhouden voor verzoekers huidige gezinssituatie met zijn twee Belgische minderjarige kinderen. Zo steunde hij zijn beslissing andermaal op de volgende vaststellingen:

- dat uit niets blijkt dat de moeder van de kinderen niet in staat zou zijn om de dagelijkse, emotionele en materiële zorg, al dan niet tijdelijk, alleen te dragen, nu blijkt dat zij minstens sinds april 2016 omwille van de gevangenschap van verzoeker, eerst in Noorwegen en na de uitlevering in België, en tot de toekenning van

het elektronisch toezicht aan verzoeker bij vonnis van de SURB van 28 december 2020 de zorg voor het oudste kind alleen heeft gedragen;

- dat uit niets blijkt dat verzoeker inmiddels de voornaamste zorgdrager is van de kinderen en zijn aanwezigheid in België onontbeerlijk zou zijn opdat deze kinderen verder in België zouden kunnen verblijven en opdat hij zijn vaderschap zou kunnen opnemen;
- dat de moeder, die sedert 2004 ononderbroken in België woont en sedert 2012 de Belgische nationaliteit heeft verworven, kan terugvallen op alle nodige ondersteuning om haar kinderen alle kansen te bieden om hun ontwikkeling en welbevinden te vrijwaren;
- dat de kinderen zelf nog voldoende jong zijn zodat redelijkerwijze kan worden verondersteld dat zij zich gemakkelijk kunnen aanpassen aan veranderende omstandigheden;
- dat de minderjarige referentiepersoon ook financieel werd of wordt ondersteund door een derde die in de VSA verblijft en redelijkerwijze kan worden aangenomen dat deze steun indien nodig kan worden verdergezet of opnieuw kan worden opgezet indien verzoeker niet in België verblijft;
- dat de moeder van de kinderen in staat is om te werken en dus in haar levensonderhoud en dat van haar kinderen kan voorzien;
- dat contacten met de kinderen (en de moeder) kunnen worden onderhouden met de moderne communicatiemiddelen en occasionele bezoeken van de kinderen aan verzoeker in het buitenland, tot op het moment dat het inreisverbod niet langer geldt en hij legaal kan terugkeren, net zoals ze dat wellicht dienden te doen tijdens de gevangenschap van verzoeker in Noorwegen; en
- dat uit niets blijkt dat de moeder of de kinderen emotionele of lichamelijke problemen zouden hebben en evenmin dat de moeder niet zelfstandig zou kunnen functioneren.

Verzoeker betwist dat er geen afhankelijkheidsverhouding met zijn minderjarige kind(eren) in de zin van artikel 20 van het VWEU bestaat en stelt dat hij verschillende bewijzen heeft bijgebracht die een dergelijke afhankelijkheidsverhouding aantonen. Hij duidt echter helemaal niet op welke bewijzen hij precies doelt. Gelet op wat voorafgaat, moet worden vastgesteld dat verzoeker zo goed als geen stukken heeft voorgelegd die getuigen van de concrete banden met zijn kinderen. Hij toont alleszins niet aan dat enig door hem bijgebracht bewijs niet correct of op een kennelijk onredelijke wijze zou zijn beoordeeld.

Verzoeker stelt verder dat hij sinds 2019 op vaste basis contact heeft met zijn kinderen, dat hij eind december 2020 / begin januari 2021 opnieuw bij zijn gezin is ingetrokken en dat hij aldus al geruime tijd bij zijn echtgenote en zijn kinderen verblijft. Dit maakt volgens hem dat zijn kinderen intussen gewoon zijn aan zijn aanwezigheid en het voor hen een schok zou zijn mocht hij plots uit hun leven verdwijnen. Hij vindt het niet correct waar verweerder aangeeft dat zijn verblijf in de gevangenis maakt dat het de moeder is die grotendeels instaat voor de dagelijkse zorgen voor de kinderen. Hij stelt altijd *“zijn zorgtaken”* te hebben opgenomen *“wanneer hij hiertoe in de mogelijkheid was”*. Volgens hem zijn al deze gegevens onterecht niet in rekening gebracht. Hij is van mening dat verweerder foutief heeft vastgesteld dat zijn aanwezigheid niet onontbeerlijk zou zijn om zijn vaderschap te kunnen opnemen of dat er geen sprake is van een financiële afhankelijkheidsband.

Verweerder heeft echter wel degelijk rekening gehouden met het feit dat verzoeker na zijn verblijf in de gevangenis opnieuw is ingetrokken bij zijn gezin maar is in essentie van oordeel dat de moeder in het verleden – minstens sinds april 2016 en tot aan de toekenning van het elektronisch toezicht op 28 december 2020 – steeds alleen de zorg heeft gedragen voor het oudste kind en dat uit niets blijkt dat zij ook in de toekomst niet alleen voor haar kinderen zou kunnen instaan. Nog stelde hij vast dat uit niets blijkt dat verzoeker inmiddels de voornaamste zorgdrager is van de kinderen en zijn aanwezigheid in België onontbeerlijk zou zijn opdat deze kinderen verder in België zouden kunnen verblijven en opdat hij zijn vaderschap zou kunnen opnemen. Hij achtte het mogelijk dat contacten met de kinderen (en de moeder) kunnen worden onderhouden met de moderne communicatiemiddelen en occasionele bezoeken van de gezinsleden aan verzoeker in het buitenland en dat uit niets blijkt dat de moeder of de kinderen emotionele of lichamelijke problemen zouden hebben. Reeds in zijn arrest van 23 augustus 2022 met nr. 276 353 oordeelde de Raad in dit verband dat verzoeker met zijn loutere verwijzing naar het gegeven dat hij nu opnieuw bij zijn gezin woont nog niet aantoonde dat de beoordeling van verweerder inzake de afhankelijkheidsband kennelijk onredelijk is. Zelfs aangenomen dat verzoeker nog steeds inwoont bij zijn gezin – ook al legt hij in dit verband geen actuele stukken voor, maar beperkt hij er zich toe te verwijzen naar stukken uit 2021 en 2022 – legde hij verder geen enkel stuk voor dat toelaat een zicht te krijgen op de concrete banden die hij heeft met zijn kinderen of de zorg- en opvoedingstaken die hij op zich zou nemen. Hij kan dit zelfs niet concreet toelichten. Aldus toont hij niet aan dat verweerder op onzorgvuldige of kennelijk onredelijke wijze heeft vastgesteld dat de moeder, net zoals in het verleden het geval was toen verzoeker zijn gevangenisstraffen in Noorwegen en België diende uit te zitten en ook al zou verzoeker opnieuw inwonen bij zijn gezin, de voornaamste zorgdrager is van de kinderen en zijn aanwezigheid in België niet onontbeerlijk is opdat deze kinderen verder in België kunnen verblijven bij hun moeder. Evenmin maakt hij aldus aannemelijk dat indien hij het Schengengrondgebied zou moeten verlaten teneinde gevolg te geven aan het inreisverbod, dit de lichamelijke en emotionele ontwikkeling van zijn kinderen negatief zou beïnvloeden of een risico voor hun evenwicht zou doen ontstaan. Verzoeker betwist ook niet concreet het motief in de bestreden beslissing

dat de kinderen zelf nog voldoende jong zijn zodat redelijkerwijze kan worden verondersteld dat zij zich gemakkelijk kunnen aanpassen aan veranderende omstandigheden.

Verzoeker geeft nog aan te betwisten dat zijn aanwezigheid in België niet onontbeerlijk zou zijn om zijn vaderschap te kunnen opnemen of dat er geen sprake is van een financiële afhankelijkheidsband, zonder echter aan te tonen dat de in dit verband opgenomen motieven niet deugdelijk of kennelijk onredelijk zijn. Hij betwist nergens concreet de vaststellingen dat contacten met zijn kinderen en echtgenote kunnen worden onderhouden met de moderne communicatiemiddelen en occasionele bezoeken van deze gezinsleden aan hem in het buitenland, tot op het moment dat het inreisverbod niet langer geldt en hij legaal kan terugkeren. Bovendien stelt de Raad vast dat verzoeker enkel stukken van de VDAB inzake een individuele beroepsopleiding voor de jaren 2021 en 2022 en een niet-ondertekende arbeidsovereenkomst voor bepaalde duur tot en met 7 februari 2024 voorlegt. Sindsdien, of op het ogenblik van het nemen van de bestreden beslissing, blijkt helemaal niet dat verzoeker nog economisch actief was of inkomsten genoot waarmee hij zijn gezin kon onderhouden. Aldus toont hij niet aan dat verweerder in de bestreden beslissing onterecht zou zijn voorbijgegaan aan een financiële afhankelijkheid van zijn gezinsleden van hem. Bovendien moet er op worden gewezen dat verweerder heeft gesteld dat de moeder van het kind kan werken. Verzoeker toont niet aan dat zij niet in staat zou zijn in haar onderhoud en dat van haar kinderen te voorzien zoals zij dat al vele jaren daadwerkelijk heeft gedaan. Verweerder heeft daarbij overigens nog gewezen op het feit dat zij de Belgische nationaliteit heeft en kan terugvallen op alle nodige ondersteuning om haar kinderen alle kansen te bieden om hun ontwikkeling en welbevinden te vrijwaren en op het feit dat de moeder in het verleden ook financieel werd of wordt ondersteund door een derde die in de VSA verblijft en uit niets blijkt dat die hulp een einde zou hebben gekend dan wel verderloopt of indien nodig niet opnieuw zou kunnen worden opgezet indien verzoeker niet in België verblijft. Verzoeker betwist deze motieven niet. Net zoals in zijn eerdere arrest wijst de Raad er op dat de verwijzing naar hulp in het verleden niet kennelijk onredelijk is omdat dit het bestaan van een vangnet veronderstelt, en dat niets daarenboven verhindert dat verzoeker, als vader, financiële steun levert vanuit zijn land van herkomst.

Verzoeker toont ook geenszins aan dat de motivering van de bestreden beslissing niet zou volstaan in het licht van de hiervoor geschetste richtsnoeren van het HvJ inzake de draagwijdte van het onderzoek in het licht van artikel 20 van het VWEU. Hij kan evenmin dienstig voorhouden als zou verweerder geen oog hebben gehad voor het hoger belang van het kind.

3.7. Rest de vraag of er in casu sprake is van een schending van het gezinsleven van verzoeker en zijn kinderen en echtgenote, en het hoger belang van deze kinderen. Verzoeker meent van wel, en voert om die reden de schending aan van artikel 8 van het EVRM. De bestreden beslissing doet volgens hem op onrechtmatige en disproportionele wijze afbreuk aan zijn recht op gezinsleven en er is geen sprake van een ernstige en rigoureuze toetsing. Volgens hem is geen rekening gehouden met het hoger belang van het kind.

De Raad herhaalt dat het HvJ in het arrest K.A. de richtsnoeren heeft uiteengezet voor de beoordeling van een situatie als de thans voorliggende. Het HvJ heeft geoordeeld dat pas wanneer er sprake is van de hiervoor omschreven afhankelijkheidsrelatie tussen een ouder en zijn minderjarig kind, er een positieve verplichting bestaat voor de overheid om een bestaand inreisverbod op te heffen of te schorsen. Het HvJ heeft hierbij rekening gehouden met de artikelen 7 en 24 van het EU-Handvest, bepalingen die analoog zijn aan artikel 8 van het EVRM en heeft dus geoordeeld dat het criterium van de afhankelijkheid niet in strijd is met deze bepalingen, die overigens niet staan voor een absolute bescherming. Aldus kan ook worden aangenomen dat de bestreden beslissing wel degelijk getuigt van een belangenafweging inzake het recht op eerbiediging van het gezinsleven en het hoger belang van het kind en dat zowel dit gezinsleven als het hoger belang van het kind in rekening zijn gebracht.

Zoals hiervoor reeds is gebleken, is de vereiste afhankelijkheidsrelatie tussen verzoeker enerzijds en zijn kinderen en echtgenote anderzijds niet aangetoond en blijkt niet dat verzoekers aanwezigheid in België onontbeerlijk is opdat hij zijn rol als vader kan vervullen. Immers, zoals ook in de bestreden beslissing wordt gesteld, kunnen de kinderen verzoeker komen bezoeken in zijn land van herkomst. Verder wordt er in deze beslissing ook gewezen op het feit dat moderne communicatietechnologieën verzoeker in staat kunnen stellen om tijdens de scheiding – en totdat het inreisverbod niet langer geldt – in nauw contact te blijven met zijn kinderen en echtgenote en de banden verder te onderhouden.

De bestreden beslissing heeft onmiskenbaar een impact op de manier waarop verzoeker zijn relatie met zijn kinderen en echtgenote zal kunnen beleven. De Raad kan echter niet vaststellen dat, alle elementen in het dossier en alle overwegingen van verweerder samengenomen, er sprake zou zijn van een ondeugdelijke belangenafweging die tot een schending van artikel 8 van het EVRM aanleiding zou kunnen geven.

Verzoeker erkent dat hij in de gevangenis heeft verbleven voor drugsfeiten en verkeersinbreuken, maar benadrukt dat hij momenteel volop werkt aan zijn re-integratie in de samenleving en dat hij een arbeidsovereenkomst heeft afgesloten. Nog stelt hij dat hij begeleiding heeft gevolgd bij het CGG en het

CAW, dat hij lessen Nederlands volgde en dat hij het inburgeringstraject heeft doorlopen. Hieruit blijkt volgens hem dat hij zijn best doet om bij te dragen aan de maatschappij. Aldus stelt hij dat verweerder zijn veroordelingen niet mag aanwenden om zijn aanvraag tot gezinshereniging af te wijzen.

Verzoeker lijkt aldus te vergeten dat hij ook werd veroordeeld voor verkrachting. Alleszins merkt de Raad op dat verweerder in de bestreden beslissing niet zozeer verwijst naar verzoekers veroordelingen, maar wel naar de vaststellingen dat hij nog steeds onder inreisverbod staat en dit ingevolge veroordelingen die hij heeft opgelopen in Noorwegen en dat geen afhankelijkheidsband met zijn gezinsleden in de zin van artikel 20 van het VWEU blijkt. Zijn voormelde betoog is niet van aard afbreuk te kunnen doen aan deze gedane vaststellingen.

Bovendien blijken de door verzoeker in dit verband voorgelegde stukken – nog los van de vraag naar hun relevantie in het kader van de voorliggende gezinsherenigingsaanvraag – allesbehalve actueel te zijn. De door verzoeker voorgelegde arbeidsovereenkomst voor een bepaalde duur gold hooguit tot en met 7 februari 2024. De voorgelegde loonfiches hebben betrekking op de maanden september en oktober 2023. De stukken van de VDAB, het CGG en het CAW alsook de stukken inzake gevolgde lessen Nederlands tweede taal en inburgering gaan allemaal terug tot de jaren 2021 en 2022. Hieruit blijkt helemaal niet dat verzoeker “*momenteel*” nog volop werkt aan zijn re-integratie in de samenleving. Al zeker zeggen deze stukken helemaal niets over zijn concrete gezinsbanden of een werkelijke afhankelijkheidsrelatie met zijn kinderen. Deze elementen zijn niet van aard alsnog een onrechtmatige of disproportionele belangenafweging in het licht van verzoekers gezinsleven en het hoger belang van het kind aan te tonen.

3.8. Verzoeker is nog van mening dat, omwille van de behandelingsduur van zijn aanvraag, “*een algemeen gedoogbeleid dient te worden gevoerd ten opzichte van [hem]*” en het redelijk voorkomt “*hem nu ook verder ongemoeid te laten*” en dit minstens in afwachting van een beslissing van de Raad. Met dit betoog vermag verzoeker evenwel niet aan te tonen dat de beoordeling in de bestreden beslissing kennelijk onredelijk is. De Raad ziet trouwens ook niet in waarom het gegeven dat de behandeling van verzoekers aanvraag enige tijd heeft geduurd, maakt dat jegens hem een “*algemeen gedoogbeleid*” zou moeten worden gevoerd. Ook de overtuiging van verzoeker dat hij tijdens de huidige beroepsprocedure dient te worden gedoogd op het Belgische grondgebied is niet van aard een onwettigheid of onregelmatigheid bij het nemen van de bestreden beslissing aan te tonen. Verzoeker lijkt er nog aan voorbij te gaan dat de bestreden beslissing niet gepaard gaat met een bevel om het grondgebied te verlaten.

3.9. Samenvattend stelt de Raad vast dat verzoeker niet aantoont dat verweerder niet met alle hem gekende relevante feitelijke gegevens rekening heeft gehouden. Uit de bestreden beslissing blijkt een onderzoek van verzoekers situatie en verzoeker toont niet concreet aan dat deze beslissing is genomen op grond van onjuiste feitelijke gegevens, op onzorgvuldige of kennelijk onredelijke wijze of met overschrijding van de appreciatiebevoegdheid waarover verweerder beschikt. Een schending van artikel 40ter van de Vreemdelingenwet of van de materiële motiveringsplicht, het redelijkheidsbeginsel of het zorgvuldigheidsbeginsel wordt niet aangetoond. Een schending van artikel 8 van het EVRM blijkt evenmin.

3.10. Verzoeker toont ten slotte geen schending aan van de artikelen 40bis, 47/1 en 47/3 van de Vreemdelingenwet. Hij verstrekt in dit verband geen enkele concrete toelichting. De bestreden beslissing werd ook helemaal niet genomen in toepassing van een van deze artikelen.

3.11. De middelen zijn, in al hun onderdelen en voor zover ontvankelijk, ongegrond.

4. Kosten

Gelet op het voorgaande past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van verzoeker.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Artikel 2

De kosten van het beroep, begroot op 186 euro, komen ten laste van de verzoekende partij.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op tweeëntwintig december tweeduizend vijftwintig door:

I. CORNELIS,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken

T. LEYSEN,

griffier

De griffier,

De voorzitter,

T. LEYSEN

I. CORNELIS